

Scharling: Ved Slutningen af Iste Behandling paa et Tidspunkt, da jeg var forhindret fra at være til Stede, ser jeg, at den ærede Ordfører er fremkommen med et Par Udtalelser, som særlig rettedes mod mine tidligere Udtalelser. Jeg har afventet det Øjeblik, da det hele Foredrag forelaa trykt i Tidenden, og tog derfor ikke Ordet ved 2den Behandling, men ønsker nu at gøre et Par korte Bemærkninger om disse Udtalelser. Den ærede Ordfører udtalte, at den Omstændighed, at jeg, der, som han sagde, tidligere paa mit Partis Vegne i denne Sal havde saa mange Indvendinger mod visse Sider, visse Bestemmelser i Lovforslaget, havde talt, ikke syntes at være godt for Lovforslagets Fremme, og han jagde saaledes, at Meningen af det, jeg havde udtalt, kan ikke være nogen anden, end at disse Paragraffer, de første 14, maa forandres. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at dette er en ganske urigtig Opfattelse af mine Udtalelser. Jeg sondrede meget bestemt mellem, hvad jeg udtalte paa mine Meningsfællers Vegne, og hvad jeg udtalte paa mine egne Vegne. Jeg udtalte kun paa mine Meningsfællers Vegne, at vi havde et bestemt Ønske om, at det maatte lykkes at gennemføre Loven i en tilfredsstillende Skikkelse, og om det øvrige sagde jeg derimod udtrykkelig: "Jeg for mit eget Bedkommende vil sige". Jeg tror ikke, at man bestemtere og klarere kan betone Forskellen mellem, om man taler paa et Partis Vegne eller udtaler sin personlige Anskuelse om Sagen. Hvad dernæst selve Udtalelsen angaar, maa jeg ogsaa gøre Indsigelse mod den Fortolkning af mine Ord, som det ærede Medlem underlagde dem. Hvad der fremfaldte mine Udtalelser, var hans gentagne Betoning af, at der i Fællesudvalget fuldt ud var opnaaet Enighed om de første 14 Paragraffer. Jeg gjorde opmærksom paa, at dette ikke maatte forstås saaledes, at man havde været fuldt ud enig om, at de indeholdt den bedste eller en fuldt ud tilfredsstillende Afgørelse af disse Spørgsmaal, men de vare fremkomne som gensidige Indrømmelser, og man havde gjort disse under den Forudsætning, at man naaede til Enighed ogsaa for de øvrige Affnits Bedkommende, og naar dette altsaa ikke skete, kunde vi i og for sig ikke betragtes som bundne ved de saaledes gjorte Indrømmelser. Rigtigheden heraf anerkendte den ærede Ordfører ogsaa bagefter ganske, men deri ligger slet ikke, at Meningen med denne Forvaring fra min Side var den, at man nu fra vor Side skulde stræbe efter at forandre disse Paragraffer. Tværtimod, mine Udtalelser fremkom, som jeg udtrykkelig tilkendegav,

netop fordi jeg ikke agtede at stille Ændringsforslag, hverken til disse Paragraffer eller til Lovforslaget i det hele taget, og derfor fandt jeg det nødvendigt at udtale, paa hvilke Punkter jeg da ikke sølte mig tilfredsstillt ved det foreliggende Forslag. Dernæst skal jeg bemærke, at den ærede Ordfører atter betonedes, at dette Forslag, som nu fremkom i denne Skikkelse, maatte betragtes som en Indrømmelse til den anden Side, og han sluttede senere med at sige, at nu maatte de Herrer fra den anden Side gøre et tilsvarende Tilbud. Dette er en ganske urigtig Opfattelse af Forholdet. Det, der foreligger, er Tilbudene fra begge Sider, lige saa fuldt Tilbud fra vor Side som Tilbud fra de Herrer Side, og jeg kan derfor ikke erkende, at der i Øjeblikket foreligger en stærkere Opfordring til vor Side end til den anden Side om at fremkomme med et Tilbud. Man har indskrænket sig til i det foreliggende Lovforslag at tage de Punkter, hvorom der ved gensidig Imødekommen var opnaaet Enighed. Man har altsaa fra Forslagsstillernes Side accepteret de Indrømmelser, der ere gjorte fra den anden Side, men dette berettiger dog ikke til at sige: Her have vi altsaa gjort Indrømmelser! Iu vente vi, at I skulle gøre Tilbud om Indrømmelser fra Eders Side! Disse Indrømmelser foreligge jo nemlig ogsaa i det foreliggende Forslag. Jeg kan ikke se rettere, end at begge Parter staa ganske lige i saa Henseende. Det var derfor, at jeg udtalte mig maaste noget mindre lyst, end jeg ellers vilde have gjort, idet jeg ikke ser, at der ved Indbringelsen af dette Forslag fra de Herrer Side er gjort et eneste Tilbud ud over det Punkt, hvortil man var naaet i Fjor ved gensidige Indrømmelser, men hvor Enigheden desværre bristede. Jeg tror ikke, at det er berettiget af den ærede Ordfører at stille Sagen paa den Maade, som han har gjort, og det er kun dette, jeg har villet gøre Indsigelse imod, men jeg har i øvrigt fastholdt og fastholder fremdeles, at jeg anser det for overmaade ønskeligt, at man fremdeles ved gensidig Imødekommen fra begge Sider naar til en tilfredsstillende Løsning af denne vigtige Sag.

Slotth: Mine Bemærkninger forleden Dag gik ud paa at vise de økonomiske Virkninger af denne Lov for Kommunerne, at vise, at de ikke vare tilstrækkelig undersøgte i Udvalget, og at de vilde falde tungt paa de økonomist daarlignst stillede Egne paa Landet, hvorimod de bedre stillede samt Kjøbenhavn og Købstæderne, inarest vilde faa en Bøttelse. Dette gjorde jeg, fordi denne Op-